

Armen Töugu

A háború kísértete

Ma Oroszország és Ukrajna határán sokkal mélyebb konfliktusok zajlanak, mint ami a külső megfigyelőnek látszik. A cikkíró összehasonlítja a száz évvel ezelőtti, az I. Világháborúhoz vezető eseményeket a mai világhelyzettel, és fényt vet pár rejtett impulzusra, melyek a konfliktus résztvevőit irányítják.

Száz éve

Ahhoz hasonlóan, ahogy 1914-ben a háború előtti politikai helyzet az azt követő krízisekkel együtt, a mai világhelyzet is egyre újabb tragikus híradásokkal vonja magára a figyelmet. Részben erről szól a New York Times japán irodalom-professzorának és újságírójának, Kato-nak a kijelentése, amit röviden idézett Peter Scholl-Latour a halála előtt nem sokkal megírt, utolsó könyvében, „A gonosz tett kiátkozása” („Der Fluch der Blösen Tat”) címűben.

„Az 1914-es helyzet teljesen hasonlít a maihoz. 100 évvel ezelőtt a világ állapotát Nagy-Britannia világuralmának általános elismerése jellemezte, amelyik Németországban saját számára veszélyesnek látta ennek az ambiciózus ellenfélnek a gyors emelkedését, míg Franciaország már hanyatlott. A mai világot Amerika megtévesztő teljhatalma, Kína viharos hatalomvágya és Japán halványuló követelései jellemzik. A nacionalista előjogok ilyen makacs állítása miatt növekszik a veszélye egy Szarajevó típusú új incidens bekövetkeztének, amely hirtelen kikerülhet a kontroll alól. (1)

Ez az összehasonlítás folytatható, Szarajevóban, Bosznia-Hercegovina fővárosában, ami abban az időben az Osztrák–Magyar Monarchia protektorátusa volt, egy merényletet hajtottak végre Ferenc Ferdinánd osztrák trónörökös ellen. Ez a Szerbiában előkészített, az angol–orosz rejtett politika által aktívan megtámogatott merénylet (2), mint ismert, az I. Világháborút provokálta ki. 100 év múlva, 2014-ben Kijevben, Ukrajna fővárosában, amelyik néhány évszázadon keresztül Oroszország hatókörébe tartozott, egy államcsínyt hajtottak végre, ami Nyugat-Ukrajnából indult ki – korábban ez Kelet-Galícia volt. Az államcsínyt a Nyugat, mégpedig az USA pénzügyi és politika segítségével készítették elő. Ez Ukrajnában egy polgárháborúhoz vezetett, és egyrészt az Európai Unióval, másrészt az Oroszországgal való konfliktus eskalálódásához.

Száz évvel ezelőtt a pánszlávizmus ideája által meghatározott orosz külpolitika arra törekedett, hogy kiterjessze Oroszország politikai hatását Dél-Európa és a Balkán szláv területeire, az Osztrák–Magyar Monarchia megsemmisítése által. Akkor a soknemzetiségű Osztrák–Magyar Monarchia Oroszország expansionista törekvéseinek áldozatává vált. Tilos-e azt feltételezni, hogy ma az EU a keleti szélesítés ideájával az akkori Oroszország szerepét vette magára? Ebből a nézőpontból Oroszországra, ami szintén soknemzetiségű állam, a régi Habsburg monarchia sorsa várna. Ezért

Oroszország rákényszerül, hogy egy célszövetséget kössön Kínával, kb. ugyanolyan módon, ahogy az első világháború előtt az osztrák–magyar kormány a Német Birodalommal.

Ebben a kontextusban India politikai pozíciója is érdekes. Ez az ország, amelyik egyrészt a Kínával határos himalájai területekről való vita, másrészt a növekvő nyugatellenesség között inog, ebben az említett konfliktusban az akkori Itália egészen ambivalens szerepét tudná magára venni, amely az utolsó pillanatban áttért a nyugati szövetség oldalára, azzal a céllal, hogy elnyerje Dél-Tirol területét az Osztrák-Magyar Monarchiától, s ez a közép-európai hatalmak stratégiai tervére erős vereséget jelentett.

A kísértet feltámadása

Megfigyelve a mai eseményeket, az a kép keletkezhet, hogy a kijevei államcsíny eredményeképpen 2014 telén valamilyen kísértet lett új életre keltve. Rudolf Steiner szerint a kísértetek rossz törvények miatt keletkeznek.

„Az olyan tények, mint például a rossz törvények vagy a rossz szociális intézmények valamilyen közösségben, melyek a hatásukra keletkező hangulat miatt elégedetlenségre és az emberek közötti hibás kapcsolatokra vezetnek, az étertestre rosszul hatnak. És az, ami az étertestben az ilyen lelki tényezők miatt felhalmozódik, elősegíti, hogy ezeknek az emberekben szellemileg létező lények kiváljanak, melyek a környezetünkben is megtalálhatók. Ezeket „fantomoknak” hívjuk, vagy Németországban „kísértetet” mondanának. Ezeket a lényeket, melyek az éteri világban élnek, az élet szférájában, megint csak az emberek életéből kinövőnek látjuk” (3)

Amikor az emberek a cselekedeteket és a ráhangoltságot a régi módon akarják folytatni, eközben az időbeli ritmusok fontos szerepet játszanak. Mint egy gigantikus kísértet, ami száz évvel ezelőtt keletkezett a háborús kötelezettségek egyoldalú megoldása miatt, és az államok közösségében ennek eredményeképpen létrejövő igazságtalan jogi helyzet miatt, ismét szolgálatot tehet meghatározott köröknek. Csak az akkori szerepeket más színészek között osztották szét. Akkor a kísértet a hangulatok éteri energetikai áramlatát olyan meghatározott irányba tudná irányítani úgy, hogy az 1914-1918-as évek háborús folyamatának és eredményének ismétlődését idézze elő.

Akkor az USA lenne a győztes, mint száz éve Nagy-Britannia. Az EU, mint az akkori cári Oroszország, felfordulásba és politikai káoszba süppedne. Oroszország, mint az akkori Osztrák-Magyar Monarchia, összeomlana a belső nemzeti és vallási ellentétek következtében. India az akkori Olaszország kétarcú szerepét venné magára. Az USA távol-keleti partnerei, mindenekelőtt Japán, Dél-Korea és Tajvan a nagy szomszéddal, Kínával való háborús ütközetek eredményeképpen alapjában el lenne pusztítva, mint 100 éve Franciaország. Kína, minden oldalról körbevée és a kőolajforrásoktól elzárva, elpusztulna. Éppen ezt a célt szolgálja a nyugati hatalmi körök aktuális politikája a kőolajtermelő országok: Líbia, Irak, Irán és Venezuela irányában, melyeket ki kell zárni Kína olajellátásából. A többi arab olajállamtól a Nyugat kooperációt vár, mivel Kína olajblokádjáról van szó. E kísértet maximális eredményessége számára döntő jelentőségű annak elérése, hogy a mai háború felelősségét Oroszországra és Kínára tolják. Hogy elérjék ezt a célt, mindent el kell követni,

hogy a világnak Oroszországot és (vagy) Kínát agresszornak állítsák be. Például Oroszországot rá kell venni, hogy csapatokat küldjön Ukrajnába. De az idő fogy.

Ha a világuralom kérdésének az USA és Kína között kell eldőlnie, akkor, Kína gyors gazdasági növekedése miatt – Kína 2013-ban a világ gazdaságilag legerősebb országává vált – akkor nem marad idő ebben a döntésben a húzás-halasztásra. Ezért az várható, hogy ha az európaiak Oroszország elleni katonai konfliktusra való készsége továbbra is meglehetősen mérsékelt lesz, akkor az USA kénytelen lesz Kínával kapcsolatban egyéni magyarázatba fogni. Mindenesetre ez azt jelentené, hogy el kell utasítania az 1914-es év lelki-energetikai kísértetét, melynek eredményeképpen a két riválissal való harc sokkal nyitottabbá válna.

Alapjában mondhatjuk, hogy a Kelet és Nyugat közötti feszültség az utóbbi 100 évben igazából sosem szűnt meg, csak voltak ennek az ellentétnek forróbb és hűvösebb fázisai.

Ma az emberiség előtt egy komoly kérdés áll, fel tud-e ébredni a „szomnanbul” állapotából, és a politikai együttműködésnek ki tudja-e alternatív modelljeit dolgozni. Ha figyelembe vesszük, hogy a háború kísértete csak azt a hatalmat szolgálja, amely az emberiség fejlődését destruktív irányba akarja terelni, akkor meg lehet e kérdés világtörténelmi jelentőségét látni. A XX. században a nyugati hatalmak egyeduralmát Németország és az Osztrák–Magyar Monarchia 100 évvel ezelőtti lerombolása és leigázása tette lehetővé. Ma a kérdés az, hogy le lesz-e rombolva Oroszország és Kína, hogy az egyeduralom az összes további kultúrkorszakra kiterjedjen. Ugyanakkor ez arra vezethet, hogy az emberek meghatározott lelki-szellemi képességei, melyeket a következő kultúrkorszakokban kellene kidolgozni a német és az orosz-szláv kultúrák közös tevékenysége által, csírájában el lesznek fojtva.

Erről szól Rudolf Steiner egy kézírata:

„Az alaphangot emberek azon csoportja adja meg, akik modern kapitalista gazdasági eszközökkel akarnak a Föld felett uralkodni. Hozzájuk csatlakozik az emberiségnek az a része, amelyiket ez a csoport képes gazdasági eszközökkel magához kötni és szervezni. Alapvető, hogy ez a csoport tudja, hogy az orosz területen a jövő szempontjából egy szervezetlen emberi közösség él, akik egy szociális szerveződés csíráját hordozzák. Ezért alaposan megfontolt cél, hogy ezt a csíráállapotú szociális impulzust ez az antiszociális csoport a saját hatáskörébe vonja. Csupán azért, mivel ez a megnevezett csoport az angol–amerikai világban van, a modern hatalmi konstelláció egy alárendelt momentumként keletkezett, ami elrejtí a valódi ellentmondásokat és érdekeket. Először is elrejtí azt a tényt, hogy az orosz kulturális csíra köré tekeredik az angol–amerikai plutokraták és a közép-európai nép közötti harc. Abban a pillanatban, amikor Közép-Európában ezt a tényt meglátják és megértik, a helytelen konstellációt igazival helyettesítik. A háború ilyen-olyan formában mindaddig folytatódni fog, míg a németek és a szlávok nem találhatnak egymásra a közös cél elérésére – megszabadulni a Nyugat igájá alól.

Csak egy alternatíva létezik: vagy fel lesz tárva az a hazugság, amivel Nyugat kénytelen dolgozni, hogy sikert érjen el, és akkor az emberek megtudják, hogy az angol–amerikai politikusok annak az áramlatnak a hordozói, ami olyan impulzusokban gyökerezik, melyek már a francia forradalom előtt léteztek, és melynek célja, hogy kapitalista eszközökkel valósítsa meg a

világuralmat forradalmi frazeológia pajzsa alatt, vagy pedig a világuralom az angol–amerikai világ okkult csoportjának kezébe lesz adva, amíg a leigázott német-szláv régióból a jövőbeni véráramlatok segítségével a Föld valódi szellemi célja meg nem lesz mentve.”

Ma, amikor az emberiség száz év folyamán szörnyű szenvedéseken ment keresztül, és keserű tapasztalatokra tett szert, ezek a szavak érthetőbben hangozhatnak.

Oroszország, mint szervezet

Ha követjük Rudolf Steiner állítását az orosz területről, el lehet képzelni egy élőlényt, hogy meghatározzuk ennek a területnek a közelítő határait. Képzeljünk magunk elé egy embert, akinek a gerince az Ural-hegység mentén fut végig. Akkor a fejét Szentpétervár környékén lehet elképzelni, ahol a város alapításától kezdve több, mint 300 éven keresztül zajlott Oroszország intellektuális élete. Aztán tekintsünk lejjebb, a moszkvai területre, ott találunk meg ennek a képzeletbeli embernek a szívét. Moszkvát régóta Oroszország szívének tartották.

Moszkvától keletre és nyugatra, beleértve Belorussziát, erdős területek terjeszkednek, melyek e lény tüdejének felelnek meg. Moszkvától délre helyezkednek el a kozák területek, melyeken évszázadokon át szabad fegyveres parasztok éltek. Az ő jól szervezett katonai szövetségeik védték meg Oroszország határait a nomádok fosztogató hordáitól. Ez a terület a Mars hatása alá tartozik, és az epehólyagnak felel meg. A kozák földektől nyugatra fekszik a bőtermő feketeföldjével Ukrajna, amit régebben Oroszország éléskamrájának neveztek. A feketeföld régiója ennek az orosz lénynek a májának feleltethető meg. A Fekete-tenger és a Kaszpi-tenger északi partja a vesék szerepkörét tölti be. Ugyanígy a Krím és Odessza is a vesék területének felel meg. Ezért érzi Oroszországhoz tartozónak magát a Krím lakossága.

Ha a Kaukázus gerincén Grúziába vagy Örményországba ereszkedünk, olyan erőterbe kerülünk, amelyek az ember emésztési és öröklési-szaporodási funkcióinak felel meg. Ez azzal a ténnyel kapcsolatos, hogy a jövő, a 6. kultúrkorszak az úgynevezett őszperzsa kultúrában fog gyökerezni. Ezért fontos, hogy Oroszország, mint lény a Kaukázuson keresztül kontaktusban maradjon a történelmi iráni kulturális régióval, mint a saját szellemi elődjével, és ne legyen a szellemi örökségáramlatától elválasztva amiatt, hogy Grúzia és Örményország elválik Oroszországtól, például a NATO-ba való lépésük miatt. Oroszország ösztönösen ellent fog állni minden olyan törekvésnek, ami a Kaukázust a hatásköréből ki akarja vonni. Senki sem akarja erőszakkal sterilizáltatni magát. A 2008-as orosz-oszét háború erre világosan rámutatott.

A nyugat-ukrajnai Kárpátok területe – korábban Kelet-Galícia – a magashegyi klímájával már nem tartozik ehhez az orosz lényhez. A többi kelet-európai államnak Oroszországtól való, ezzel kapcsolatos félelme alaptalan, mivel úgy a Pribaltikum, mint Lengyelország és Csehország, földrajzilag az orosz lény régióhatárain kívül esik.

Oroszország aktuális gyulladása

Ebben a képben Oroszország szerves egészként jelenik meg. Ha ebből a nézőpontból akarjuk a modern helyzetet megmagyarázni, akkor az emberi egészségi állapotával lehet összehasonlítani, akinek a mája megfertőződött és erősen begyulladt. Ez fejeződik ki az ukrán polgárháborúban. A szervezet immunrendszere ösztönösen próbál harcolni a betegség ellen. Nyugaton ezt úgy magyarázzák, mint orosz agressziót. Ennek a nézőpontnak a bemutatásával nem az a célunk, hogy legitimáljuk Oroszország bizonyos cselekedeteit, hanem hogy egyszerűen megmagyarázzuk az ösztönös védelmi reakciót. A májnak az ilyen betegségét nem tiszta érzések idézik elő, melyeket az emberek nem akarnak elismerni, és melyeket elutasítanak. Ilyen módon a szervezet az életfolyamataiban legyengül és külső fertőzésnek teszi ki magát. Ha számításba vesszük, hogy az ukrán lakosság egy részének tudatából a nyugat-ukrajnai szabadságharcosoknak a zsidók, lengyelek és oroszok megsemmisítésében játszott szerepe lett teljesen kitörölve, egy másik részének tudatából pedig a bolsevikoknak az ukrán parasztok megsemmisítésben játszott szerepe, akkor nem csoda, hogy az ország szétforgácsolódott, és sebezhetővé vált mind a Nyugat, mind a Kelet felől érkező külső hatások által.

Úgyhogy ha ez az akut gyulladás nem lesz gyorsan és alaposan meggyógyítva, akkor ez azzal fenyeget, hogy egy befagyott konfliktus krónikus stádiumába fordul át. Idővel ez a folyamat oda vezethet, hogy Ukrajna, mint Oroszország mája szétesik, és akkor ez Oroszország életére is veszélyessé válik. Habár a májnak egy kis részével is lehet élni, mivel ez a szerv csodálatos regenerálódási erővel rendelkezik, és idővel visszanoíthat, ugyanakkor enélkül az élettanilag fontos szerv nélkül sokáig lehetetlen kibírni.

Ez azt jelenti, hogy a modern Ukrajna egy részének mindenképpen Oroszország hatókörében kell maradnia, hogy megőrizze ennek a lénynak az életét. Most már világossá válik, hogy Ukrajnának Oroszországtól való minden elszakítási kísérlete miért vált ki az oroszokból elkeseredett ellenállást. Ha a NATO Ukrajnába lép, Oroszországnak a májához helyezik a kést. Aligha várható, hogy Oroszország ezt ellenkezés nélkül fogadja, főleg ha előzőleg megfosztják a cselekvőképességétől, amivel most próbálkoznak a gazdasági embargó segítségével és a kőolaj árára gyakorolt nyomással, ami az orosz bevételek legfontosabb forrása.

Európa felelőssége

A szláv szellem, ami Rudolf Steiner szavai alapján a következő kultúrkorszak szellemévé kell, hogy váljon, ma arkangyali vonásokkal rendelkezik, és ezért térbelileg kötődik Oroszország fent leírt elképzelt lényéhez. Később, amikor a Korszellem feladatkörét veszi magára, hatását az egész Földre kiterjeszti, hogy mindenütt inspirációt gyakoroljon az emberekre, a különböző népek körében.

Ma még kevés ember van, aki ennek a Szellemnek a képviselőjeként tekinthető. Ők azok, akik magukban kifinomult igazságérzetet és karmikus tisztánlátást fejlesztettek ki. Korábban

Oroszországban léteztek az ún. zarándokok («калики перехожие»), akik az igazság keresésében egyik helyről a másikra utaztak. A jövőben az igazságkeresés impulzusa jobban összekapcsolódik azzal a képességgel, hogy az emberek kapcsolataiban a karmikus igazságosság tudatosan uralkodjon. A szláv kultúrkorszak jövődől szelleme most olyan embereket inspirál, akik a fejlődésnek ezen az útján járnak.

Hogy megőrződik-e a jövőre ez a perspektíva, sokban múlik azon, hogyan viszonyul az európai népek közössége az Oroszország elleni háború kérdéséhez. Jelen pillanatban a háború démonja megpróbálja az ukrán államhatár bilincseit szétörni, hogy a százéves forgatókönyv kísértetében a régi szerepek új állam-színészekre legyenek kiosztva. Mindaddig a háború démonja még korlátok közt van. Ez sokban Edward Snowden-nek köszönhető, aki hősies fellépésével nem sokkal az ukrán krízis kezdete előtt feltárta a nyugati titkosszolgálatok manipulatív hatalmát. Az európai lakosság számára ez ébresztőleg hatott, mivel kifogta a szelet a médiában dúló háborús propaganda vitorlájából.

Rudolf Steiner egyszer azt mondta az 1914-es háborúval kapcsolatosan arról kérdéskör, hogy ki a felelő érte, hogy ezt a kérdést másképpen kell feltenni, mégpedig így: ki tudta volna megakadályozni ezt a háborút? A válasz akkor ez volt: Oroszország az utolsó pillanatban meg tudta volna a háború kibontakozását akadályozni, de nem tette. Ezért most Oroszország karmikus feladata lett, hogy egy új háború kirobbantásának lehetséges bűnöseként, agresszorként álljon a világ nyilvánossága elé, annak ellenére, hogy az ukrán puccsot nem Oroszország kezdeményezte. Az EU az akkori Oroszország szerepében van. Ezért az Oroszországgal való háborúért a végső, sorsdöntő felelősség lényegében az EU-é és különösen Németországé.

„Das Goetheanum” Nr. 13 – 14, 2014. március 27.

<http://bdn-steiner.ru/modules.php?name=Books&go=page&pid=2313>

Oroszország mint ember (Natalie Töugu rajza)